

Jens Chr. Christensen: De gange, vi i de senere år i det høje ting har behandlet ændringer i loven om den kommunale valgret, har det stået mig klart, at det var forløbere for en ændring af den kommunale skattelovgivning. Lidt efter lidt har de partier, der står bag den nuværende regering, fået gennemtruffet, at adgangen til at udøve kommunal valgret ikke skal være betinget af, at man bidrager til sin kommunes økonomiske opretholdelse.

Det lovforslag om personlig skat til kommunen, vi her behandler, bærer tydeligt præg af de ændringer, der er blevet gennemført i den omtalte valglov. Indenrigsministeren oplyser i sine bemærkninger til forslaget, at ca. 175 000 skatteydere vil blive fritaget for at svare skat. Hvor mange af disse der er familieforsørgere, ved jeg ikke, men det er antagelig langt over halvdelen. Dertil kommer et meget stort tal, der i forvejen var fritaget, vel omtrent lige så mange. Det vil kort sagt betyde, at en meget stor procentdel af de kommunale vælgere, hvis forslaget vedtages som det er fremsat, vil være uden økonomisk forbindelse med de kommunesamfund, som de gennem deres stemmeret kan øve indflydelse på. Jeg ved meget vel, at der kan henvises til, at disse småindkomster ingen reel skatteevne har, og at den skat, der pålignes dem, er så lille, at det er forbundet med for store omkostninger at få den opkrævet, ja, det siges rent ud i forslaget, at beløb under 10 kr. bortfalder. Ak ja, hvor er vore penge blevet lidt værd! Stat og kommune plejer ellers at være meget nidkære med at indkassere langt mindre beløb, men lad det være. Efter min mening er det langt værre, at vi i vor lovgivning gang efter gang understreger, at pligt, ansvar og rettigheder er begreber, der i vor moderne velfærdsstat intet har med hinanden at gøre.

Venstre kan i hvert fald ikke godkende, at man fritager indkomster af den størrelse, der her foreslås, for skat. I snart mange år har vi fået ørerne tudet fulde med al den velsignelse, der ville opstå, bare vi indførte fuld grundskyld. I forbindelse med den nye bolig- og lejelov får visse dele af landets områder indført så nogenlunde en tredjedel af det, man kalder fuld grundskyld, ud over det, man har i forvejen. Nærværende lovforslag er så velsignelsen, der

følger deraf. Lad det være sagt straks, at fra venstres side betakker vi os for denne velsignelse, som altså kun er en brøkdels; men vi håber, vi aldrig skal se resten af brøken.

Ser vi på de tabeller og udregninger, der følger med lovforslaget, må vist alle erkende, at bortset fra de indkomster, der helt fritages for skattesvarelse, er de lettelser, der indføres, af en noget eller måske af en meget beskeden karakter. For det udsnit af skatteyderne, der rammes af den ekstraordinære ejendomsskat, giver lettelsen hverken hel eller delvis kompensation. Det gælder såvel hovedstads- som købstadkommuner, og endnu mere grelt bliver det for købstædernes forstadskommuner.

Angående selve de foreslåede skatteberegninger har vi fra venstres side intet at indvende derimod, for så vidt det drejer sig om købstæder og større forstæder. Fast beskatningsprocent på alle indkomster er jo på linje med den tendens, der mere og mere vinder frem i vore beskatningsregler. En fast beskatningsprocent har jo for det første den fordel, at enhver skatteyder selv kan se og regne ud, hvad han skal betale i skat, for det andet tager den livet af den opfattelse, at det ikke kan betale sig at forøge sin indtægt, og skulle derfor animere til større indsats og større indtægtsforøgelse. Jeg forstår derfor ikke, at de foreslåede regler for hovedstaden og dens omegnskommuner skal gå den stik modsatte vej, idet man her foreslår en beskatning efter meget stærkt stigende skala. Jeg føler mig i hvert fald ikke overbevist om, at den skala, der her er foreslået, er den rigtige; den noget voldsomme progression vil efter min mening ikke opfordre særlig stærkt til at forøge indkomsten for den enkelte borger. Men det er selvfølgelig ting, som vi må se nærmere på i et udvalg.

Jeg er også betænkelig, når det drejer sig om små forstadskommuner og de kommuner, hvor man har forholdsvis små bymæssige bebyggelser. Ganske vist siges det i forslaget, at indenrigsministeren kan fritage sådanne kommuner for at komme ind under købstadreglerne. Jeg vil dog finde det rigtigst, at tallene 500 og 3 000 — henholdsvis for forstadskommuner og bymæssige bebyggelser — forhøjes væsentligt.

I grunden har det undret mig ikke så lidt